

Szvorák fűtül a sikerre, mégis jut belőle

Szerző Administrator

2015. április 29.

Utolsó frissítés 2015. április 29.

Megjelent a 100 legsikeresebb szlovákiai magyar - benne Szvorák Katalin is, aki nem szereti a "siker" szót és lelki éghajlatától távol áll a rivalda és a hangoskodás. Szvorák mindig is fűtült a sikerre, mégis kapott belőle...

SZVORÁK KATALIN /1958. 4. 29./, népdalénekes, előadóművész

Gyermekezeit az Ipoly-menti Pincen töltötte, iskoláit Füleken végezte, majd az ELTE magyar-könyvtár szakán szerzett diplomát. Először a könnyűzene éneklésével próbálkozott, a magyar beat zene fogta meg. Saját bevallása szerint Kovács Kati volt az a előadó, aki miatt az énekesi pályát választotta. 1976-ban, ill. 1978-ban a Tavaszi Szél Vízét Áraszt népdalversenyen első helyezést ért el. 1980-ban - már Magyarországon - elnyerte a Népművészet Ifjú Mestere címet, majd 1982-ben a Röpülj, páva! népzenei verseny első díját. E verseny révén vált itthon is, és az anyaországban is közismertté. Ekkor már kezdte levetkőzni ősei csodás palóc nyelvjárását, mert a média a buta és sületlen embert szinte kizárólag csak palóc nyelvjárásban ábrázolta. 1983-tól 2005-ig a budapesti Honvéd Művészgyűttesnél énekelt, számos művész CD-jén közreműködött, és koncertjeivel bejárta az egész világot. A szentendrei Vujicsics Tihamér Zeneiskola tanára és 2010-11-ben a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem vendégtanára volt, több nyelven énekel. Harminckét év alatt több mint háromezer koncertet adott három kontinens közel negyven országában. 30 tematikus önálló lemeze jelent meg. Repertoárján elsősorban magyar népdalok, ill. Közép-Európa nemzeteinek népzeneje és népdalai szerepelnek, de megzenésített verseket és az egyházi ünnepkörökhöz kapcsolódó dalokat is megszólaltat. Szvorák Katalin számos díj birtokosa: a Liszt Ferenc-díj, a Bartók Béla-díj, a Hungaroton-díj vagy a Kodály Zoltán-díj néhány elismerés a sok közül. 2013-ban pedig művészi munkájának megbecsülése jeléül Kossuth-díjban részesült.

"A rivaldafényt, a felhajtást mindig is kerülő, csöndes alkotónak tartottam magam. A siker számomra egyben felösség is. Felelősség népem, nemzetem, szülőföldem iránt, amiből vétettem, ahonnan a dalolás örömét, megtartó erejét, érzékenységét kaptam. Egy apró felvidéki falu volt gyermekkorom színtere és talán ezért olyan fontos számomra a vidék, a falu. Nem véletlen, hogy pályám során a vidéki kis közösségek szeretete ad erőt és bizakodást. Azáltal, hogy a ránk bízott kincseinket őrizzük és továbbadjuk, a mi nemzedékünk is értékmentés közben értékke nemesedik, bár egyre jobban féltem kultúránk sorsát. A Teremtő nekem a színpadtól, szerepléstől félő lénynek, mégis ezt a csodás pályát jelölte meg, hogy hangommal, énekeimmel gyógyíthassam a lelkeket. Nem könnyű szeretetét, lelki nyomorúsággal küzdő emberek elé kiállni, mert az én lelkem azonnal elérzékenyül, de az énekeim szeretet-üzenete mindent legyőz. Ebben a kegyelmi állapotban számtalanszor van részem, ez a Teremtő ajándéka és az énekek az én ajándékaim a Teremtőnek. Vallom, hogy minden ember valamilyen küldetéssel, feladattal érkezik a Földre. Mindenki elsősorban csak a jót kéne észlelnünk és ehhez kell a feltétel nélküli szeretet gyakorlása. Lényeges, hogy a gyermekben ne önmagunkat keressük, mert a Teremtő gondoskodik helyettünk arról, hogy mindenki előbb utóbb megtalálja a helyét, küldetését, mi csak egyengethetjük az utat. Nagyon fontosnak tartom, hogy a fiatalok velük egykorú példaképeket is lássanak a kultúra művelői között. Örömmel látom, hogy milyen nagy szeretettel, hozzáértéssel, őszinteséggel szólnak meg az ifjabb generáció képviselői. Minden tehetségük megvan hozzá, hogy a népi kultúra kincseit megtalálják, megőrizték. A népdal mindig aktuális, nem egy konzervdobozba zárt régiség, hanem velünk együtt változó, általunk továbbélő örökség."